VECKOBLADET

Nr 11 webbform 110325

Lär känna din närmiljö

Söndagen den 27 mars
Vi går i Stadsparken. Tema: Vad händer med parken inför hundraårsjubiléet?
Samling vid Helgeandskyrkan i Klostergården klockan 14. Promenaden kan genomföras av rörelsehindrade.

Årsmöte i vänortsföreningen Lund-León

Torsdag 31 mars 2011 kl 19.00 i Katedralskolans personalmatsal (ingång från gården).
Efter förhandlingarna ges återblickar på 24 år av solidaritetsarbete.
Alla intresserade är välkomna, vi bjuder på kaffe/te och kaka.

Krigsrubriker av Anders Davidson

"**Krigsinsats kan rädda Jas**"
Metros löpsedel den dag Libyen attackeras. Ett krigsmotiv strippat på FN-mandatets humanitära orddräkt.
Den svenska försvarsmakten kan skicka åtta Jas Gripen för att upprätthålla "flygförbudszonen". Piloterna är ivriga att få pröva material och träning.

Som en av de unga männen i den danska dokumentären Armadillo motiverar deltagandet i Afghanistan: – Det är som med fotboll, det räcker inte med att träna, man behöver spela match.

I riksdagen finns en bred majoritet. Överstelöjtnant Stefan Ring vid Försvarshögskolan säger att Sverige inte några formella skyldigheter alls, bara moraliska. – Fast säger vi nej skulle vi möjligen förlora politiskt inflytande, menar han.

SAAB:s vd Håkan Buskhe lockar danskarna med omfattande motköp från danska vapenproducenter, om Danmark väljer Saabs Jas Gripen när de danska F-16-planen pensioneras. Förra året sköt politikerna upp beslutet om upphandling av nya stridsflygplan till 2015. Danmark har till dags dato skickat sex F-16 men redan talas om behov av de nya stridsflygplanen. Generalmajor Henry Røboe Dam, chefen för det danska flygvapnet, framhåller att det är farligt (!) för de danska stridspiloterna som skickas till kriget att Danmark

inte köpt några nya jaktplan: – I en miljö sprängfylld [sic!] med luftvärn och robotsystem, är allt som hjälper dig att bli mer osynlig bra. Det är ingen tvekan om att om vi hade haft tillgång till en Stealth Fighter, så skulle det ha varit en tröst.
Krig för profit.

Perspektivskifte av Gunnar Stensson

För ett år sedan försökte handelsminister Eva Björling, M, hjälpa det statsägda Rymdbolaget att sälja övervakningsutrustning till Kaddafi.

Han skulle använda det för att kunna utföra den uppgift hans europeiska kompanjoner lagt på honom: att fånga, fängsla och övervaka flyktingar. Kaddafi hade sin givna plats som framträdande ledare i kampen mot al Qaida.

I det världssystem då rådde var de arabiska diktatorerna upprätthållare av stabiliteten i alla västvänliga arabstater. De gjorde alla sin plikt i kriget mot terror. För det blev de rikt belönade.

Fienden var sekularismens motståndare, det vill säga islamisterna och al Qaida, det vill säga alla muslimer, det vill säga alla terrorister, det vill säga alla araber, utom de vänligt sinnade statscheferna..

När revolterna i Tunisien och Egypten kom skrev den borgerliga svenska pressen och särskilt Sydsvenskan spaltmeter om värdet av stabilitet och hotet från al Qaida och ”det muslimska brödraskapet”. Carl Bildt dröjde med att välja sida tills kampen i Egypten var avgjord.

Nu talar man mycket sällan om vare sig al Qaida eller ”Det muslimska brödraskapet”. Det är bara Kaddafi som använder uttrycken i sin hatpropaganda. Han riktar dem emellertid inte bara mot motståndarna i det egna folket utan också mot USA och västmakterna. Det är den sanna Bush-andan.

Nej, nu ser vi rubriker som ”Väst står inför ett moraliskt dilemma”. Olle Lönnaeus frågar sig hur vi ska förklara att vi visserligen stöder folket i Libyen men samtidigt låter tyrannerna i Bahrein (med USA:s femte flotta), i Jemen (centrum för USA:s kamp mot hjärnspöket al Qaida) och i Saudiarabien, världens vid sidan av Iran värsta teokratiska stat, fortsätta att plåga folken medan vi tittar på.

Se där ett perspektivskifte från tveklös uppslutning bakom tyrannerna till dåligt samvete för att vi bara bekämpar en av dem.

Ständigt denna Stig

VB har nu i några år publicerat Stig Henrikssons krönikor från Fagersta som han skriver för VLT, den senaste finner ni nedan.

Det är inte bara där han förekommer i media. Efter dokumentärradio i fem avsnitt från Fagersta under rubriken "Alla älskar Stig" så fick vi nu syn på ett TV-inslag med Stig. Det är SVT Forum som sände från rtillväxtdagarna i Göteborg den 17-18/3. Där medberkade han i en debatt under rubriken "Utan Fjollträsk stannar Sverige".

Ofrivillig humor och oturlig timing av Stig Henriksson

Efter trettio års utredande är det just i dessa de yttersta dagar som Svensk Kärnbränslehantering lämnar sin slutrapport om hur den slutgiltiga lösningen för svenskt kärnavfall ska se ut. Det är till att ha lite otur med timingen, om man så säger.

På väg till kommunkontoret får P1:s morgonsändning en ton av absurd och ofrivillig komik över sig.

En glädjestrålande(!) kommunalrådskollega tycker det är bra att man nu klargör vem som har det långsiktiga ansvaret för det hela.

– Det här är en jätteviktig fråga för kommunen, att på lång sikt veta att det alltid finns någon instans, som i det här fallet staten, som tar det slutliga ansvaret.

Staten alltså, dvs vi alla. Tack för förtroendet. Motiveringen är dock kostlig; aktiebolag kommer och går och med tanke på långsiktigheten så är det bättre att staten tar ansvar.

Håhå, jaja. Nu ska vi se. Det vi tror oss veta någotsånär säkert är att Skandinavien varit bebott sedan den senaste istiden, dvs ca 13 000 år. En del historiker vill förlägga statsbildningen så sent som till 1500-talet. Men låt oss vara generösa och säga att något slags Sverige som något slags stat funnits sedan det möjligen mytiska trekungamötet 1101, dvs 910 år sedan. Världens äldsta aktiebolag brukar gamla Stora Kopparberg räknas som. Biskop Peter i Västerås var det som då köpte tillbaka en andel och detta hände 1288, det vill säga för 723 år sedan.

Då ska vi se. Avfallet ska förvaras i 100 000 år. I ljuset av det ter sig inte ens en skillnad på 187 år som avgörande.

Vi har kärnkraft i Sverige. Vi har därigenom producerat kärnavfall. Det måste på något sätt tas om hand. Det rimliga är att vi inte exporterar detta avfall till något fattigt afrikanskt land som inte har råd att tacka nej eller vars regim helt enkelt inte bryr sig.

Jag vet inte om berget i Östhammar är lämpligt. Eller om kopparkapslar med topping av bentonitlera är det optimala. Men jag vet - och nog alla andra med - att varje som helst plan för en tidshorisont på 100 000 år är en illusion.

"Tiden är en god lärare. Synd bara att den tar livet av alla sina elever."
Louis-Hector Berlioz

Resebrev: Med Vårregnet till Picasso av Gunnar Stensson

Bårhuset (på¨danska Lighuset) är portalverk för Louisianas Picasso-utställning ”Fred och frihet”.

Målningen påminner om ”Guernica”, konstverket till åminnelse av staden Guernica som bombades under spanska inbördeskriget, symbol för alla bombade städer.

Picasso målade ”Bårhuset” under andra världskriget strax efter Paris befrielse från nazistisk ockupation.

Vi, bussresenärer från Vårregnet i Klostergården, hade nyss sett sammanbitna eller gråtande japanska män, kvinnor och barn som försökte finna sina närmaste bland liken efter tsunamin i tält eller under bar himmel. Motivet är ständigt aktuellt.

Utställningen reflekterar den historiska utvecklingen fram till Picassos död 1973. Picasso var medlem i det franska kommunistpartiet. Men när sovjetiska trupper slog ner Ungernrevolten 1956 protesterade han. De ungerska frihetskämparna hoppades förgäves på hjälp från Väst, men det kalla krigets gräns var oöverstiglig. Det var USA och Sovjet helt överens om.

Särskilt gripen blev jag av en liten teckning av Julius och Ethel Rosenberg som avrättades för spioneri 1953 under den värsta McCarthy-tiden. Två blida och modiga intellektuella. Den tidens war on terror.

Picassos verk kommenterar Algeriets befrielsekrig, Koreakriget, revolutionen på Kuba, Kubakrisen, de afrikanska staternas frigörelse, Vietnamkriget.

Så dog han 91 år gammal. Chilekuppen hann han aldrig med.

Häpen gör jag reflektionen att Picasso, som jag upplevt som samtida eller yngre än jag själv, faktiskt föddes 25 år före min far. 30 år av Picassos liv sammanföll med Strindbergs.

Picasso i Kiruna som i Louisiana

Det var min andra bussresa till en Picasso-utställning. 1964 reste Karin och jag med ett hundratal folkhögskole-elever från Framnäs utanför Piteå till en Picasso-utställning i Kiruna. Avståndet dit var drygt 35 mil, fem timmar i buss. Det var svart natt när vi lämnade Framnäs och svart natt när vi kom hem. Gott om tid att reflektera över Picasso.

Vi hade ett par kisspauser under resan, flickorna på ena sidan om bussarna, pojkarna på den andra. Det var åtskilliga minusgrader. Snövallarna var ett par meter höga. Jag var ung lärare.

Nu reste Karin och jag tillsammans med 40 vänner från vår bostadsrättsförening Vårregnet. Resan var arrangerad av föreningens energiska kulturutskott.

Vid halvniotiden stod vi på gatan utanför socionomhuset och frös i snålblåsten under en grå himmel och väntade på bussen som var försenad.

Men en timme senare lyste solen över den nyfallna snön i Bjuv. Öresund var blått.

Under guidningen som skedde på danska upptäckte jag att många av mina grannar behärskade språket. Dessutom kunde de mycket om Picasso. Ett par små vithåriga damer var särskilt entusiastiska. Alla var ivriga att släppa fram dem så de skulle kunna se ordentligt.

Det var lördag och busslast efter busslast med danskar i alla åldrar fyllde lokalerna. Alla åldrar, många barn. En av guiderna var Lars Vilks, upptäckte jag.

Hur många av dessa glada danskar hade någon form av förståelse för vad kommunismen inneburit internationellt under den epok utställningen omfattade? Mina generationskamrater gjorde det säkert.

Jag hade svårt att tro att någon av danskarna sympatiserade med Dansk Folkeparti. Utom möjligen Lars Vilks. Men han är ju svensk.

På hemvägen gjorde vi en paus i Bottleshop, en gräns- och hamnmiljö som kunde ha fungerat som skådeplats för ett franskt kriminaldrama från 1930-talet.

–Titta inte på mig, Gunnar, sa min trappgranne Artur, tidigare vårdare på Sankt Lars, när han kom in i bussen med en ganska stor låda i famnen.

I solnedgången var vi tillbaka i Klostergården. Marie Björklund, initiativtagare och huvudansvarig för resan, kunde äntligen pusta ut. Vi tackade henne och hennes medarbetare med en applåd.

Kollektiv kultur
Picasso ingick i de norrbottniska ungdomarnas kultur 1964. Han är känd och älskad av Klostergårdens något äldre skåningar 2011. Att uppleva denna kollektiva kultur och värdegemenskap, kollektiv identitet kanske, över tiden gör mig glad.

Utställningen pågår två månader till. Den kan naturligtvis också beskådas individuellt och frigjord från bakgrunden av 2000-talets individualister och upphovsrättsideologer.

Spårväg? Javisst – på rätt ställe, på rätt sätt och med rätt eftertanke!
av Sven-Allan Bjerkemo

Gunnar Sandin skriver i Veckobladet 101105 att jag ”varit ute och fotograferat bussbaserade system i Essen, Caen, och Utrecht” och att de ”i princip inte fått efterföljare”. Bilderna är tagna i samband med tre stora FoU-projekt jag drivit det senaste decenniet om avancerade kollektivtrafiksystem utomlands. Jag har nästan lika många spårvägsbilder, både bra och misslyckade exempel. SDS bad att få låna och valde bilderna, kanske för att visa att det finns mer än bara spårvagnar, vad vet jag.

Det har hänt mycket senaste årtiondet, Gunnar må vara ursäktad. Essen har satsat på splitternya bussar, systemet har många efterföljare i Adelaide och Storbritannien, världens längsta bussbana byggs nu i Cambridge. Caen vill utöka systemet men tillverkaren vill modernisera fordonet och ha en beställning på minst 20 st.

Bussen i Utrecht är en modern, 24 m lång tvåledad buss som tar 150 -170 passagerare, max 190 personer, smidigare och komfortablare än en ledbuss.

Körs i Göteborg och allt fler ställen. Kapaciteten är nästan i nivå med ett kort stads-spårvagnståg (32 m, längre tillåts inte i Göteborg av stadsmiljöskäl). Nivåfritt insteg, komfort mm är lika bra numera, möjligheterna till stadsanpassning bättre. Mindre vikt, biogas, hybriddrift eller enbart el gör dem miljösnåla.

I det stora EU-COST-projekt jag nu spurtar med har vi studerat 37 (!) system i Europa och hämtat erfarenheter från Nord- och Sydamerika, Indonesien och Kina. Experter (inkl spårvägsfolk) från 14 länder deltar. CERTU, franska statens expertorgan på miljö, kollektivtrafik och stadsutveckling är leading partner.

Avancerade bussystem utan tung infrastruktur klarar idag upp mot 25 000 resor per dygn. Ca 8000 ansågs vara praktisk gräns för standardbussar för ett tiotal år sedan, ungefär det antal resor man har på Lundalänken idag. Flera exempel finns på resandeökningar och överflyttning från bil som är bättre än för spårvägar eftersom bussystemen lättare kan anpassas till stadsstrukturen och ge högre tillgänglighet.

Andra busslinjer kan också utnyttja infrastrukturen – till S Sandby exempelvis, det ger fördelar inte bara för ett stråk. Prof. Carmen Hass-Klau, viss spårvägsguru, påpekar dock att spårsystem ofta fordrar kompletterande busstrafik för att fungera väl samt att ”mer än 20 % överflyttning från bil till spårväg i hög grad är ett undantag än en norm”.

Resandeökningarna förklaras oftast av bättre restidsstandard, stadsmiljö mm men samma effekt får man för bussystem. Avgörande är tillgängligheten, systemlösningen, inte fordonstypen. Visst finns en ”spår-/tågfaktor” – men då talar vi om resor på bort mot 1 timme/50 km och tåg som kör i 160-180 km/tim, se KTH/WSPs sammanställning 2010 av forskningsresultat. Det är tyvärr sådana effekter man hänvisar till i den samhällsekonomiska kalkylen för spårväg (Light Rail) på Lundalänken.

Lite förvånad är jag att Gunnar okritiskt förespråkar 60-talet rivningsmentalitet och inte saknar Arken. Samma problem finns i andra änden av Klostergatan, dock bara i form av värdefulla träd som Lundaborna väl inte heller saknar. Villospåret är dock att även en spårvagn behöver kunna framföras rationellt i stadsmiljön även om gående och cyklister får flytta på sig. Skånetrafiken verkar inte vara så förtjusta i enkelspårsdrift heller.

Visst känner jag till spårvägs- utbyggnaderna i Frankrike och Thomas & Thomas spårvagnsböcker som många i raden; vissa referenser saknas, alla uppgifter är inte uppdaterade. Det man lätt missar är det 30 – procentiga statsbidraget till spårväg man hade i Frankrike för att styra bort från ännu dyrare tunnel-banelösningar, ibland även driftbidrag utöver kollektivtrafikskatten. Idag när statsbidraget gjorts neutralt ökar avancerade busslösningar tydligt (Certu Focuspaper 12 m.fl.)

Det jag försökte lyfta som svar på SDS kloka och sunda reaktion var behovet av en bredare helhetssyn på kollektivtrafiken i och till Lund, om sträckningen var rätt tänkt - som Gunnar också ifrågasätter, om det fanns andra intressanta koncept istället för att lägga alla ägg i en (dyr) korg.

Det finns faktiskt smidiga gummihjuls-spårvagnar också för trånga stadsmiljöer.

Andra lösningar från Dalby är möjliga. Komfortabla dubbelledbussar (smalare än LRT-spårvagn) kan stå redo vid plattformen i Dalby när ett Pågatåg från Sjöbo/Simrishamn

kommer. Man går lika lätt in i dem som i en spårvagn men de kan köra var för sig direkt till ESS, Lasarettet respektive stationen, gymnasieskolorna och S:t Lars samt ge betydligt bättre tillgänglighet, fler resande och färre bilresor.

Och hur blir det med framtida kollektivtrafik från Lomma och Bjärred, samspelet med Lommabanan etc? Spårvagnar i all ära, de kan vara jättebra lösningar där man kan ge dem en bra och effektiv sträckning och utformning. Men det behövs en genomarbetad helhetssyn för hela Lundaområdet, inte bara fokus på en enskild fordonstyp och ett stråk!
Sven-Allan Bjerkemo mars 2011

”Idag är vi alla bombliberaler” av Sten Henriksson

Rubriken är ett citat från PM Nilsson, tidigare politisk redaktör för Expressen och anhängare av västliga interventioner i Kossovo, Irak och Afghanistan. ”Bombliberaler” är vad sådana, företrädesvis borgerliga, liberala ledarskribenter har kallats av folk från vänstern. Det innebar inte att vi förnekade deras varma hjärtan och medkänsla. Hade in Saddam Hussein burit sig åt som ett brutalt svin mot kurderna, var han inte grym diktator som sköt på sin egen befolkning och som borde avsättas? Jo, det var han och president Bush hade den handlingskraft som skulle till. Flygförbud över Irak var väl det minsta man kunde göra och med lämpligt antal bomber kunde han bekämpas? Så blev det.

Alla med på tåget

Och nu, en brutal diktator i Nordafrika som farit hårt fram och som nu tycks skjuta och döda sin egen befolkning. Det är dags att väst går in med sitt flyg och skyddar civilbefolkningen med hjälp av krigföring, ja bomber, anses det. Det är ju i humanitärt syfte.

Så tycker alla partier i Sveriges riksdag, och vänsterpartiets Lars Ohly har varit särskilt tydlig och kritisk mot utrikesminister Bildt som förefaller ha varit lite tövande och tveksam innan också han hoppade på yåget. Och så tycker några av vänsteropinionens stora namn under senare år, Göran Greider och Anders Malm. Göran Greider utan stor entusiasm(”…jag stödjer detta, utan att jubla över det”, ledare i Dala-Demokraten 03-22), men ändå utan att tveka. Anders Malm frustar av krigsiver och vill ställa JAS-planen till den libyska folkmaktens och koalitionens förfogande. Han varnar särskilt för att jämföra denna intervention med den i Irak.

Krig i luften, livskänslan stiger

Och så är också stämningen i landet. Expressen bad Demoskop kolla opinionsläget och fann att 65 procent vill att Sverige deltar i FN:s militära insatser i Libyen. Inte oväntat framförs stärks nu rösterna för Nato – om vi ändå ska vara med och bomba i Natos regi kan vi väl lika gärna gå med?

Våra nya militära förband skulle förstås älska att få bara med i Libyen: tänk att få öva på ett lagom farligt slagfält och för JAS-försäljarna skulle det vara rena önskedrömmen. Här kunde ju JAS få det elddop som skulle ge de sista avgörande argumenten i exportansträngningarna.

Liknande stämningar finns runtom Europa. Sarkozy i Franrike och Lars Lykke i Danmark ligger båda illa till i opinionen inför årets val och ser goda chanser att stärka sin ställning. I Danmark är det extra tydligt med rader av skandaler och ekonomisk kris och då kan danska F16 över Libyens sand bli en ljusglimt. I det nya Danmark som ju också ställde upp i Irak vill nästan hälften också skicka marktrupper till Libyen.

Kort sagt, det är som det brukar när det är krig i luften, livskänslan stiger och vad kan man begära: det finns också humanitära skäl.

Det humanitära kriget

Jag menar inte att de som säger ja till den västliga bomboffensiven gör det av krigslystnad och jag har respekt för deras känslor. Men jag tycker att de har kort minne, och att de har glömt vad krigshandlingar, också humanitärt grundade, innebär. USA, England, Danmark m fl skulle rädda irakerna från Saddam Husseins tortyr och grymheter och det blev i stället Abu Ghraib och Falluja och drygt 100,000 döda civila iraker.

Och så detta hyckleri! De kan inte säga att de deltar i krig, de låtsas som de skyddar civilbefolkning. De går in i ett inbördeskrig utan att veta vem de stöder och utan att veta vad de vill. Och ska de nu upprätta ännu en hjälpstat (Kossovo, Irak, Afghanistan) som inte vunnit sin frihet och demokrati med egna medel utan bara stöder sig på de gamla kolonialmakterna.

Det finns tjogtals med stater där regimer förtrycker, fängslar, skjuter ner sina egna medborgare. Flera av dem finns i arabvärlden och åtnjuter de bästa förbindelser med de makter som nu säger sig värna demokratin i Libyen. Och som Per Gahrton påpekat: inte så långt borta finns en stat som under mycket längre tid än Khaddafi har fört krig mot sin omgivning. Israel överföll för två år sen Gaza, dödade mer än tusen av dess invånare och har sedan dess hållit området i ett järngrepp. Men Israel får göra vad de vill. Det är inte tal om att skicka JAS till Gazas försvar.

Jag är inte pacifist och jag vet att det finns situationer då individer och nationer tvingas gripa till våld för att försvara sig. Men jag vill tänka mig för mycket noga innan jag blandar mig i andras krig. Humanitär intervention i Libyen? Nej, tack.

Den stora förnekelsen av Gunnar Stensson

Jag hörde socialdemokraten Veronica Palm i en intervju beskriva en rad svåra problem som mänskligheten står inför. Plötsligt deklarerade hon förskräckt: ”Jag är ingen civilisationskritiker”.

Hon kände att hon måste betona att hon trots sina insikter tillhör samma civilisation som vi andra, den civilisation som tror på evig tillväxt genom ständigt ökad produktion och konsumtion, möjligen rättvisare fördelad.

Vi lever instängda i ett ideologiskt system, kanske en trosuppfattning eller en religion, som gör det lika omöjligt att se världen utanför som det är för en akvariefisk att se världen bortom akvariet.

För en politiker är det farligt att ifrågasätta tron på ständig tillväxt. Den är djupt rotad bland de medelklassväljare som har makten i två tredjedelssamhället.

Veronica Palm är ingen civilisationskritiker. Det är politiskt klokt. För att vinna val måste man utgå från väljarnas vanföreställningar.

Men allt inom väljarkåren är inte vanföreställningar. Där finns ett tvivel som ibland kommer upp till ytan men sedan snabbt undertrycks. Det tvivlet måste hon fånga upp. Ångesten bakom det undertryckta tvivlet måste hon bekämpa genom att visa något av verkligheten och de återstående möjligheterna att påverka den.

För politiken gäller det att samtidigt skjuta upp och föregripa de stora katastroferna genom att bygga ett så bra och motståndskraftigt samhälle som möjligt, materiellt och socialt, under de

få år som återstår.
Det handlar om ett nytt energisystem som bygger på sol, vind och vatten och ersätter olja och kärnkraft.
Det handlar om att bygga ett kollektivtrafiksystem med robusta effektiva järnvägar som håller för transporter av människor och varor i ur och skur.
Det handlar om att bygga flerfamiljshus för effektiv värme och vattenförsörjning.
Det handlar om att vårda den produktiva jorden.

Idag har vi ett svagt, fattigt, fragmentiserat samhälle oförmöget att möta ens så begränsade problem som en kall och snörik vinter.
Det inser till och med en medelklass som med girigheten som motor inriktar sig på sin egen kortsiktiga bekvämlighet. The economic man.
Samhället måste alltså tillföras större resurser. Stora gemensamma investeringar förutsätter höga skatter.
Skatterna betalar inte bara de massiva investeringarna på infrastruktur utan också lönen för alla dem som arbetar med dem.
Att som idag ”effektivisera” skola och vård genom att dra ner på personal är uppenbart destruktivt. De fungerar bättre ju fler människor som arbetar där. Och människor är dyra.
All kultur är dyr därför att kulturutövare måste försörjas. En kulturinstitution som Malmö opera kostar väldigt mycket när hundratals kvalificerade personer samarbetar i och kring en enda föreställning.
Demokrati och jämställdhet fordrar självklart ekonomisk jämlikhet. Idag har vi ett system där makthavare på t ex Vattenfall kan stjäla 12 miljoner utan att det märks. Eller, när det avslöjas, inte leder till straff och missaktning.

Veronica Palm har alltså chansen att medverka i att bygga upp ett starkt samhälle innan de verkliga utmaningarna och katastroferna möter
Det gäller att använda systemet tillväxt genom ökad produktion och ökad konsumtion för att bygga ett starkt samhälle så länge systemet på något sätt fungerar.
Det handlar om en annan produktion och en annan konsumtion än den vi har idag. Det handlar om en ny inriktning.

Sen kommer ”Slutet på världen som vi känner den” för att citera titeln på Claus Leggewies och Harald Welzers bok. ”Utan olja skulle den industriella ekonomins system bryta samman”. Och oljan tar slut inom överskådlig tid.
Vi har utöver klimatkrisen (Haiti, Pakistan, Kina, Ryssland, Australien) redan en färskvattenskris och en livsmedelskris. Tundrorna smälter och koldioxid frigörs. Polarisarna smälter. Haven är utfiskade. Regnskogarna föröds.
Alf Hornborg analyserar i ”Myten om maskinen” den kapitalistiska mekanik som med automatiskt verkande destruktivitet driver oss mot avgrunden.
Jared Diamond visar hur tidigare civilisationer (tidigare akvarier) förgjorde sig själva i boken ”Undergång. Civilisationernas uppgång och fall” och ställer frågan ”Vad kände den man på Påskön som fällde det sista trädet och därmed definitivt utplånade sin civilisations möjlighet att existera vidare?”
Antagligen ingenting, för han gjorde som man alltid hade gjort. Han gjorde det rätta. Hans enda värld gick under, inte med en skräll utan kanske med en snyftning, för att anspela på Eliot.

Rubriken ovan är hämtad från Johan Rockströms och Anders Wijkmans nyutgivna bok ”Den stora förnekelsen”. De berättar vad som pågår och länge har pågått och vart det leder. Vad de dessutom försöker göra är att visa på möjliga ekonomiska och politiska lösningar inom vårt nuvarande systems ramar. De söker vägar att förändra det inifrån dess egna förutsättningar.

De är långt ifrån ensamma. Och jag ser en ny generation beredd att ta sig an uppgiften.
Tillväxt- och civilisationskritikernas föreläsningar i Malmö och Lund drar fulla hus. Det är unga välutbildade människor med helt andra mål än att begå kollektivt självmord genom ökad konsumtion.

Kulturtips

Charlie Chaplin
Då var han en okänd engelsk vaudeville-artist, nu vet hela världen vem han är. Han är älskad av många. Men han har också skaffat sig fiender av dignitet när han häcklat maktfullkomlighet och dumhet, på Bredgatan 3 i Lund 24-25 mars. Fre 25 mar kl. 19:00
Läs mer

Hamlet II:exit ghost
På Inkonst 17-19/3 och 25-27/3 kl 19.
Läs mer

LIDA
-fritt efter Stephen Kings klassiska thriller Misery. Spelas på Moomsteatern 18 mars - 21 april. Fre 25 mar kl. 19:00
Läs mer

Me And My Army (SE) LIVE
På Babel 25 mars kl 19:00. Läs mer

Teaterimprovisation
På Månteatern, Bredgatan 3 i Lund, 26 februari - 6 maj. Lör 26 mar kl. 19:00
Läs mer

Tre systrar
Teaterhögskolans avgångselever gör en modern, spännande version av klassikern Tre Systrar av Anton Tjechov. På Bryggeriteatern 17 - 31 mars
Lör 26 mar kl. 19:00. Läs mer

Trollbiten
Duvungarna spelar barnmusikal, på Lunds Stadsteater 27 februari och på Victoriateatern 6 mars. extraföreställningar 26 mars kl. 13:00.
Läs mer

Vincenzo Zitello, keltisk harpa & Park Stickney, jazzharpa
På Palladium 26 mars kl 18.00.
Läs mer

Edmar Castaneda (Colombia)
Rytmiska harptoner på ett revolutionerande sätt, 27 mars kl 19:00 på Kong.
Läs mer

Ett skräckscenario
Statsteatern hyllar ålderdomen med en nyskriven pjäs om pensionären Frisette (Niklas Hansson) som ständigt faller i sin ålderstigna, ensamma och senila tillvaro, men som innerst inne upplever allts fullständighet och hellre plockar nässlor än går på Nobelmiddag. Spelas på Far i hatten 5 - 27 mars. Sön 27 mar kl. 17:00
Läs mer

Himmel och Pannkaka
Sagohuset nya barnföreställning, premiär 6 mars, spelas varje söndag i mars.
Sön 27 mar kl. 14:00. Läs mer

Lucia di Lammermoor av Gaetano Donizetti
Direktsänt från The Met på KINO i Lund.
Sön 27 mar kl. 13:00, repris Mån 28 mar kl. 18:00. Läs mer

Telling What Is Told
En konsert inspirerad av Shakespeares färgstarka texter. Sofia Söderberg Eberhard dirigerar och Lars Humble reciterar. I Malmö Rådhus 27 mars kl 14.00. Läs mer

Vem sover inatt?
en spännande berättelse om en persons livsresa, samtidigt som den på ett underliggande plan handlar om längtan efter en familj och känslan av att höra hemma någonstans, på Bredgatan i Lund 27 mars kl 18:00. Läs mer

ID - En existentiell mordgåta
En filosofisk, hårdkokt deckare i rollspelsform. Spelas på Månteatern i Lund 18 februari - 29 mars.
Mån 28 mar kl. 19:00. Läs mer

Matkaravan med Hanna och Linda
med Hanna Tunberg och Linda Dahl
- smaka på våra nya matkulturer. guidade turer runt Möllevångstorget.
Ons 30 mar & Tor 31 mar kl. 19:00
Läs mer

Operafrestelser à la minute! Classic Lounge
Klassiska läckerheter och instant äventyr! På Ribersborgs kallbadhus, tors 31 mars kl 19. Läs mer

RAEKWON (WU TANG CLAN/US) LIVE
På Babel 31 mars kl 20:00. Läs mer

Bastu Extrem - En bastuupplevelse för alla sinnen
Vi bjuder er på arombastu varvat med olika relaxupplevelser i bastun. Ni smörjer in er med flytande honung, smälter pepparmintsdoftande isbitar på kroppen, på Ribersborgs Kallbadhus 1 april kl 19:00. Läs mer

Hela kulturcentralens program